

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ
της προσφυγής υπ' αριθ. 21606/05
την οποία κατέθεσαν οι Ι.Σ. κ.λ.π.

κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα), συνεδριάζον, στις 6 Σεπτεμβρίου 2007, σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *Πρόεδρο,*

Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Ν. ΒΑΙΙĆ,

Ε. ΣΤΕΙΝΕΡ,

Κ. ΗΑΙΙΥΕΥ,

Δ. ΣΠΙΕΛΜΑΝΝ,

Σ.Ε. ΤΕΒΕΝΣ,

και τον *Γραμματέα του Τμήματος*, Σ. ΝΙΕΛΣΕΝ.

Έχον υπόψη την προρρηθείσα προσφυγή η οποία εισήχθη στις 30 Μαΐου 2005.

Έχον υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου όπως αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας, δυνάμει του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως.

Έχον υπόψη τις παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλε η διάδικος Κυβέρνηση και την αντίκρουση των προσφευγόντων.

Αφού διασκέφτηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση :

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Οι 33 προσφεύγοντες, τα ονόματα των οποίων περιλαμβάνονται στο παράρτημα, είναι Έλληνες υπήκοοι. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται ενώπιον του Δικαστηρίου από τους Δικηγόρους Αθηνών Σ. Βλαστό και Γ. Λεούση. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Κ. Γεωργιάδη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Σ. Τρεκλή, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού

Συμβουλίου του Κράτους.

A. Οι ιδιαίτερες περιστάσεις της υποθέσεως

Τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά εκτίθενται από τους διαδίκους, έχουν συνοπτικώς ως εξής :

Οι προσφεύγοντες είναι παλαιοί υπάλληλοι του Οργανισμού Τηλεπικοινωνιών της Ελλάδος («ο ΟΤΕ»), ανώνυμης εταιρείας η οποία τελεί υπό την εποπτεία του Κράτους. Κατά τον χρόνο συνταξιοδότησεως των προσφευγόντων, ο ΟΤΕ δεν συνυπολόγισε στη σύνταξη το επίδομα θέσεως διευθυντού, το οποίο περιλαμβανόταν στον μισθό τους.

Στις 3 Μαρτίου 1994, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή, με την οποία ζητούσαν να αναγνωρισθεί το επίδομα αυτό ως περιλαμβανόμενο στη σύνταξη, καθώς και την καταβολή των αναδρομικών από της συνταξιοδότησεώς τους.

Στις 28 Μαΐου 1995, το Πρωτοδικείο Αθηνών δέχθηκε εν μέρει τα αιτήματά τους (απόφαση 1962/1995).

Στις 28 Σεπτεμβρίου 1995, ο ΟΤΕ εφесίβαλε την ως άνω απόφαση.

Στις 19 Ιουνίου 1996, το Εφετείο επικύρωσε την προσβληθείσα απόφαση (απόφαση 6145/1996).

Στις 18 Ιουλίου 1996, ο ΟΤΕ ήσκησε αίτηση αναιρέσεως.

Στις 28 Μαΐου 1998, ο Άρειος Πάγος έκανε δεκτή την αίτηση του ΟΤΕ, αναίρεσε την προσβληθείσα και ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Εφετείου Αθηνών (απόφαση 877/1998).

Στις 12 Νοεμβρίου 1998, το Εφετείο Αθηνών υιοθέτησε τη θέση του Αρείου Πάγου και έκανε δεκτή την έφεση του ΟΤΕ (απόφαση 9290/1998).

Στις 14 Δεκεμβρίου 1998, οι προσφεύγοντες ήσκησαν αίτηση αναιρέσεως.

Στις 20 Ιουνίου 2002, οι προσφεύγοντες, εκπροσωπούμενοι από δικηγόρο, κατέθεσαν, συμφώνως προς το άρθρο 569 ΚΠΔ, δικόγραφο, με το οποίο ήσκησαν τρεις προσθέτους λόγους αναιρέσεως. Στις 25 Ιουνίου 2002, το δικόγραφο αυτό κοινοποιήθηκε εντός της ταχθείσας προθεσμίας στον αντίδικο. Όσον αφορά τον ΟΤΕ, κατέθεσε, στις 11 Οκτωβρίου 2004, ενώπιον του Αρείου Πάγου, τις παρατηρήσεις του επί των λόγων αναιρέσεως, τους οποίους προέβαλαν οι προσφεύγοντες τόσο με την αίτησή τους όσο και με το δικόγραφο προσθέτων λόγων αναιρέσεως. Ο ΟΤΕ δεν

προέβαλε αντίρρηση όσον αφορά το παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως και του δικογράφου προσθέτων λόγων αναιρέσεως.

Στις 7 Δεκεμβρίου 2004, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως των προσφευγόντων. Αφ' ενός, το ανώτατο δικαστήριο απέρριψε εν μέρει τους προβληθέντες λόγους ως απαράδεκτους, επειδή οι προσφεύγοντες διετύπωσαν επιχειρήματα τα οποία δεν είχαν προηγουμένως προβάλει με την κύρια αγωγή τους. Αφ' ετέρου, ο Άρειος Πάγος απέρριψε τους προσθέτους λόγους αναιρέσεως, οι οποίοι προβλήθηκαν με το σχετικό δικόγραφο, αφού έκρινε ότι από τον φάκελο της δικογραφίας δεν προέκυπτε επίδοσή του στον αναιρεσίβλητο. Ειδικότερα, ο Άρειος Πάγος έκρινε ότι, δυνάμει των άρθρων 569 παρ. 2 και 11 παρ. 2 ΚΠΔ, για να είναι παραδεκτό, πρέπει το δικόγραφο προσθέτων λόγων αναιρέσεως να έχει επιδοθεί στον αναιρεσίβλητο τριάντα τουλάχιστον πλήρεις ημέρες πριν από τη συζήτηση της αναιρέσεως. Άλλως, το δικόγραφο αυτό απορρίπτεται αυτεπαγγέλτως ως απαράδεκτο. Στην προκειμένη περίπτωση, οι [περιεχόμενοι στο δικόγραφο πρόσθετοι] λόγοι αναιρέσεως, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτοι, αφού τόσο από τα υπό των αναιρεσιόντων υποστηριζόμενα όσο και από τον φάκελο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι το εν λόγω δικόγραφο επεδόθη στον αναιρεσίβλητο εντός της οριζόμενης προθεσμίας (απόφαση 1396/2004).

Β. Οικείο εσωτερικό δίκαιο και πρακτική

Τα οικεία άρθρα του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας έχουν ως εξής :

Άρθρο 111 παρ. 2

« (...)

2. Καμιά κύρια ή παρεμπόπτουσα αίτηση για δικαστική προστασία δεν μπορεί να εισαχθεί στο δικαστήριο χωρίς να τηρηθεί προδικασία, εκτός αν ο νόμος ορίζει διαφορετικά. Η αίτηση που έχει εισαχθεί χωρίς προδικασία απορρίπτεται ως απαράδεκτη και αυτεπαγγέλτως.»

Άρθρο 569 παρ. 2

« (...)

2. Οι πρόσθετοι λόγοι αναίρεσης (...) ασκούνται μόνο με δικόγραφο που κατατίθεται στη γραμματεία του Αρείου Πάγου, τριάντα τουλάχιστον πλήρεις ημέρες πριν από τη συζήτηση της αναίρεσης (...). Αντίγραφο του δικογράφου των πρόσθετων λόγων επιδίδεται πριν από την ίδια προθεσμία στον αναιρεσίβλητο (...).»

Κατά την πάγια νομολογία του Αρείου Πάγου, το ανώτατο δικαστήριο μελετά τα έγγραφα της δικογραφίας για να ελέγξει εάν το δικόγραφο προσθέτων λόγων αναιρέσεως επεδόθη εντός της οριζόμενης προθεσμίας στον αναιρεσίβλητο (ΑΠ 589/1984 και 421/1981).

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενοι το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, οι προσφεύγοντες διατυπώνουν παράπονα όσον αφορά την έλλειψη αμεροληψίας εκ μέρους του Αρείου Πάγου. Επικαλούμενοι την αυτή διάταξη, οι προσφεύγοντες παραπονούνται ότι υπήρξε παραβίαση του δικαιώματος προσβάσεως σε δικαστήριο λόγω της απορρίψεως των προσθέτων λόγων αναιρέσεως, τους οποίους ήσκησαν με το δικόγραφο.

2. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται ότι, με την απόφαση 1396/2004 του Αρείου Πάγου, παραβιάσθηκαν τα άρθρα 141 παρ. 2 και 4 παρ. 1 της Συνθήκης περί ιδρύσεως των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

1. Οι προσφεύγοντες διατυπώνουν παράπονα όσον αφορά την απόρριψη ορισμένων λόγων αναιρέσεως, τους οποίους ήσκησαν, επειδή δεν είχαν προηγουμένως προβληθεί με την κύρια αγωγή τους. Ως εκ τούτου, οι προσφεύγοντες φρονούν ότι ο Άρειος Πάγος επέδειξε μεροληψία υπέρ του αναιρεσίβλητου, δηλαδή του Οργανισμού Τηλεπικοινωνιών της Ελλάδος, ο οποίος τελεί υπό την εποπτεία του Κράτους. Περαιτέρω, οι προσφεύγοντες διατυπώνουν παράπονα, υπό το πρίσμα του δικαιώματος προσβάσεως σε δικαστήριο, όσον αφορά την απόρριψη των υπολοίπων λόγων αναιρέσεως ως απαραδέκτων, επειδή δεν προέκυπτε από τον κατατεθέντα φάκελο της δικογραφίας ότι το δικόγραφο προσθέτων λόγων αναιρέσεως είχε επιδοθεί στον αναιρεσίβλητο. Οι προσφεύγοντες επικαλούνται το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει σχετικά τα εξής :

Άρθρο 6 παρ. 1

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί δίκαια (...) από (...) δικαστήριο, το οποίο (...) θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

α) Προκειμένου περί της αιτιάσεως η οποία αφορά την κατά τους ισχυρισμούς των προσφευγόντων μεροληψία του Αρείου Πάγου, το Δικαστήριο θεωρεί ότι ουδόλως προκύπτει από τον φάκελο της δικογραφίας ότι η απόρριψη ορισμένων λόγων αναιρέσεως υπαγορεύθηκε από λόγους μεροληψίας. Αντιθέτως, μάλιστα, φαίνεται ότι ο Άρειος Πάγος εφήρμοσε έναν σαφή, προσβάσιμο και προβλέψιμο διαδικαστικό κανόνα, ο οποίος εναρμονίζεται με την ιδιαιτερότητα του ρόλου του Αρείου Πάγου, ο έλεγχος του οποίου περιορίζεται στην τήρηση του δικαίου (βλ., *Μπρέχος κατά Ελλάδος* (déc.), αριθ. προσφυγής 7632/04, απόφαση της 11^{ης} Απριλίου 2006).

Συνεπώς, πρέπει η προσφυγή να απορριφθεί κατά το μέρος αυτό ως προδήλως αβάσιμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

β) Προκειμένου περί της αιτιάσεως η οποία αφορά το δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, κατά το εθνικό δίκαιο, όχι μόνον υποχρεούται ο ενδιαφερόμενος να επιδώσει το δικόγραφο προσθέτων λόγων αναιρέσεως στον αναιρεσίβλητο, αλλά οφείλει και να το αποδείξει, καταθέτοντας το αποδεικτικό επιδόσεως στον φάκελο. Κατά την Κυβέρνηση, ουδέν το εξαιρετικό παρουσιάζει αυτή η προϋπόθεση παραδεκτού, αφού επιτρέπει στον Άρειο Πάγο να ελέγξει, μελετώντας τα έγγραφα της δικογραφίας, εάν πράγματι έλαβε χώρα η επίδοση του δικογράφου προσθέτων λόγων αναιρέσεως.

Οι προσφεύγοντες απαντούν ότι η επίδοση του δικογράφου προσθέτων λόγων αναιρέσεως στον αναιρεσίβλητο δεν αποτελεί αυστηρή προϋπόθεση παραδεκτού, η μη πλήρωση της οποίας συνεπάγεται την απόρριψη των ασκηθέντων λόγων. Αντιθέτως, πρόκειται για έναν κανόνα ο οποίος σκοπόν έχει να εγγυάται ότι ο αναιρεσίβλητος έλαβε γνώση των υπό του αναιρεσίοντος ασκηθέντων λόγων αναιρέσεως. Οι προσφεύγοντες σημειώνουν ότι, στην προκειμένη περίπτωση, ο αναιρεσίβλητος απήντησε στους πρόσθετους λόγους αναιρέσεως οι οποίοι ασκήθηκαν με το εν λόγω δικόγραφο. Ως εκ τούτου, η απόρριψη των ασκηθέντων με το δικόγραφο προσθέτων λόγων αναιρέσεως χαρακτηριζόταν από υπερβολικό νομικό φορμαλισμό.

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι το «δικαίωμα σε δικαστήριο» δεν είναι απόλυτο και υπόκειται σε σιωπηρώς αποδεκτούς περιορισμούς, ειδικότερα όσον αφορά τις σχετικές προς το παραδεκτό προσφυγής προϋποθέσεις, διότι απαιτεί από τη φύση του

μία ρύθμιση εκ μέρους του Κράτους, το οποίο διαθέτει εν προκειμένω ένα περιθώριο εκτιμήσεως. Πάντως, οι ενδιαφερόμενοι οφείλουν να αναμένουν ότι οι κανόνες θα εφαρμόζονται (βλ., μεταξύ άλλων, *Edificaciones March Gallego S.A. κατά Ισπανίας*, απόφαση της 19^{ης} Φεβρουαρίου 1998, *Συλλογή αποφάσεων* 1998-I, σελ. 290, παρ. 34). Εν προκειμένω, για να είναι η έφεση παραδεκτή, ο εν λόγω διαδικαστικός κανόνας, όπως ερμηνεύεται παγίως από το ελληνικό ανώτατο δικαστήριο, εναργώς και σαφώς προέβλεπε την υποχρέωση καταθέσεως στη γραμματεία του δικαστηρίου, εντός εξαμήνου προθεσμίας, του αποδεικτικού επιδόσεως. Κατά το Δικαστήριο, η προϋπόθεση αυτή είναι σύμφωνη προς την αρχή της νομικής ασφαλείας και την αρχή της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, εφόσον επιτρέπει στο εθνικό ανώτατο δικαστήριο να βεβαιώνει την επίδοση του δικογράφου προσθέτων λόγων αναιρέσεως βάσει αντικειμενικού και αδιαμφισβήτητου στοιχείου, δηλαδή του αποδεικτικού κοινοποιήσεως.

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι, στην προκειμένη περίπτωση, ο Άρειος Πάγος απλώς εφήρμοσε τον κανόνα αυτό, απορρίπτοντας την έφεση ως απαράδεκτη επειδή οι προσφεύγοντες δεν συμμορφώθηκαν προς τον όρο αυτό. Πράγματι, όφειλαν οι προσφεύγοντες να αναμένουν ότι ο κανόνας αυτός θα εφαρμοσθεί, πολλώ μάλλον που εκπροσωπούνταν από δικηγόρο και ηδύναντο, επομένως, να ζητήσουν από αυτόν, περιπτώσεως δοθείσης, διευκρινίσεις όσον αφορά την έννοια του εν λόγω κανόνα.

Βεβαίως, είναι αληθές ότι, στην παρούσα περίπτωση, ο αντίδικος ουδεμία αντίρρηση προέβαλε όσον αφορά το παραδεκτό του δικογράφου προσθέτων λόγων αναιρέσεως. Αντιθέτως, ο αντίδικος κατέθεσε ενώπιον του Αρείου Πάγου τις παρατηρήσεις του επί των λόγων τους οποίους ήσκησαν οι προσφεύγοντες με το δικόγραφο αυτό. Πάντως, κατά το Δικαστήριο, το στοιχείο αυτό δεν αρκεί για να αρθεί το συμπέρασμα ότι, εν προκειμένω, εθίγη δυσανάλογα το δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο. Πράγματι, το να γίνει δεκτό ότι η απουσία από τη δικογραφία του αποδεικτικού επιδόσεως του δικογράφου προσθέτων λόγων αναιρέσεως είναι δυνατόν να αντισταθμίζεται, στην πράξη, από την εκ μέρους του αντιδίκου αντίκρουση της περιεχόμενης στο δικόγραφο αυτό επιχειρηματολογίας, θα αντέβαινε προς τη νομική ασφάλεια και την ορθή απονομή της δικαιοσύνης. Ειδικότερα, σε παρόμοια περίπτωση, το ανώτατο δικαστήριο θα ήταν υποχρεωμένο

κάθε φορά να εντοπίζει στις παρατηρήσεις του αντιδίκου μία άμεση ή έμμεση αντίκρουση των ασκηθέντων δια του εν λόγω δικογράφου προσθέτων λόγων, προκειμένου να συνάγει το συμπέρασμα ότι ο αντίδικος είχε ήδη λάβει γνώση αυτών. Ωστόσο, μία τέτοια πρακτική θα απεδεικνύετο τόσο επικίνδυνη για τον Άρειο Πάγο όσο και αβέβαιη ως προς τα αποτελέσματά της. Στην πραγματικότητα, είναι δυνατόν ο αντίδικος να αντικρούει εμμέσως τους ασκηθέντες δια του δικογράφου προσθέτους λόγους αναιρέσεως, γεγονός το οποίο δεν θα διευκόλυνε το έργο του Αρείου Πάγου να εντοπίσει την εν λόγω επιχειρηματολογία στις παρατηρήσεις του. Περαιτέρω, είναι δυνατόν, ενίοτε, ο αναιρεσίβλητος να αναπτύσσει *proprio motu* επιχειρήματα σχετικά προς εκείνα του αναιρεσείοντα, χωρίς, ωστόσο, να έχει προηγουμένως λάβει γνώση των ασκηθέντων υπ' αυτού δια του δικογράφου προσθέτων λόγων. Εν κατακλείδι, το Δικαστήριο φρονεί ότι κάθε παρέκκλιση από τον κύριο κανόνα ο οποίος συνίσταται στο να απαιτείται το αποδεικτικό επιδόσεως του εν λόγω δικογράφου, θα εισήγαγε ένα στοιχείο σχετικότητας στην εξέταση αυτής της προϋποθέσεως παραδεκτού, το οποίο δεν θα συνέβαλε στην οικονομία της δίκης ούτε στη νομική ασφάλεια.

Εν όψει των ανωτέρω και λαμβανομένου υπόψη του περιθωρίου εκτιμήσεως το οποίο αναγνωρίζεται στα Κράτη όσον αφορά τις προϋποθέσεις παραδεκτού προσφυγής, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι, στην παρούσα υπόθεση, δεν ετέθη στους προσφεύγοντες δυσανάλογο εμπόδιο όσον αφορά το δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο.

Ως εκ τούτου, πρέπει, επομένως, η προσφυγή να απορριφθεί κατά το μέρος αυτό ως προδήλως αβάσιμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

2. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται ότι με την απόφαση 1396/2004 του Αρείου Πάγου παραβιάσθηκαν τα άρθρα 141 παρ. 2 και 4 παρ. 1 της Συνθήκης περί ιδρύσεως των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου.

Όσον αφορά τα άρθρα 141 παρ. 2 και 4 παρ. 1 της Συνθήκης περί ιδρύσεως των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι, κατά το άρθρο 19 της Συμβάσεως, είναι αρμόδιο να εξετάζει μόνον προβαλλόμενες αιτιάσεις για παραβίαση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που εγγυάται η Σύμβαση. Το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να εξετάζει προβαλλόμενες αιτιάσεις για φερόμενες

παραβιάσεις άλλων διεθνών εγγράφων.

Συνεπώς, η προσφυγή είναι κατά το μέρος αυτό ασυμβίβαστη *ratione materiae* προς τις διατάξεις της Συμβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 4.

Όσον αφορά το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων τα οποία έχει στη διάθεσή του, και στον βαθμό που είναι αρμόδιο να κρίνει τους διατυπωθέντες ισχυρισμούς, δεν διέγνωσε κάποια ένδειξη παραβιάσεως των δικαιωμάτων και ελευθεριών που εγγυάται η Σύμβαση ή τα Πρωτόκολλα αυτής.

Συνεπώς, πρέπει η προσφυγή να απορριφθεί κατά το μέρος αυτό ως προδήλως αβάσιμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, κατά πλειοψηφία,

Αποφασίζει να θέσει τέρμα στην εφαρμογή του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως.

Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

- υπογραφή -

Søren NIELSEN

Γραμματέας

- υπογραφή -

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Κατάλογος προσφευγόντων

1. Γ.- . " . < . ♀ .
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.

- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.
- 25.
- 26.
- 27.
- 28.
- 29.
- 30.
- 31.
- 32.
- 33.

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η Μεταφράστρια

Μαρία Παν. Παπαδοπούλου